

bojali normansko-hrvatskih saveznika, pa se požuriše da najbržom dromonom pošalju takve vijesti u Mletke. Čini se, da se je i sam dužd zaletio do Laguna. Mletačko i grčko brodovlje bezbrižno se pak usidrilo na različitim pristaništima uzduž današnje arbanaške obale. — Doista je najgore u ratu omalovažavati neprijatelja!

Roberto, bilo da je sam primijetio to za sebe povoljno raspoloženje neprijateljevo, ili ga je, kako neki pisci vele, na to upozorio neki izdajica, po imenu *Petar Contareno*, odluči svakako, da još jednom pokuša junačku sreću. I netom su Mlečani i Bizantinci naslutili, da se Roberto na nešto sprema, stanu se priređivati i oni za boj. Opet čvrsto privežu jedan brod s drugim, i to tako, da su manji bili u središtu, a veći na krajevima ili krilima. I tako njihovo brodovlje izađe u susret neprijatelju, uređeno u polukrugu, što grčki izvor naziva »pelagolime«. Mletačka je taktika išla za tim, da im Roberto ne uzmogne probiti bojnog reda ni odijeliti brod od broda, te ih svakoga napose potopiti. Brodovi su mletački bili doduše usko privežani, ali između pojedinih jedinica bilo je ipak toliko prostora, koliko je trebalo za slobodno veslanje.

Taj sukob između normansko-hrvatskoga i mletačko-grčkog brodovlja bio je nada sve užasan! I jedna i druga strana shvaćala mu je doseg. Ali Grci počеше prvi bježati, te Mlečani ostadoše sami na bojištu. Upotrijebiše oni sad i grčku vatru, pa im je i uspjelo, da zapale jedan normanski brod.¹⁾ Ipak ih je sreća iznevjerila; sedam njihovih

¹⁾ Gaufredi Maleterrae: de gestis Roberti et Rogerii, lib. III. cap. 26. Apud Daru o. c. IV. pag. 147.